

MOREA
BANIĆEVIĆ

TRAGOVIMA
CRNOG
PETRA

■ Laguna ■

Copyright © 2019, Morea Banićević

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Tragovima
Crnog Petra

Sadržaj

Beg	9
Ekipa	11
Poziv	23
Sedam i četrdeset i pet	29
Povratak u Bare	40
Maleh	47
Zubin gost i Mrkljina nevolja.	57
Prvi trag	68
Slepa ulica	78
Devojka.	87
Mali car. Kralj. Ban. Vodena devojčica.	
Strelac iz močvare	91
U gužvi	100
<i>Sympetrum depressiusculum</i>	102
Mali Rt	107

Uron	119
Kamen	121
Neznanac	134
Crni Petar	139
Mrkljin pas	151
Tajna plavih kuglica	158
Stari kedar	175
U škripcu	187
Zaseda	195
Početak kraja	200
Velika Majka	208
<i>Game over</i>	215
Na kraju dana	222
<i>Movere tempora</i>	228

Beg

– Nazad, nazad! – čula je glas praćen bučnim koracima: – Nazad!

Potrčala je još brže, razmičući grane ispred sebe rukama. Oko tela joj se petljala duga kosa dok su joj oči divlje zverale unaokolo. Ispred nje se otvarao mrak, a iza su glasni koraci udarali o grane i lišće, praćeni besnim cvokotom zuba.

Nije se usuđivala da se okrene. Umesto toga, tražila je naznake utabanog puta ispred sebe.

– Nazad!

Šuma je počela da se sužava. Kameniti puteljak vodio je ka ostacima ogromnog drveta, čije je napuklo korenje strčalo kao pokidani šavovi. Usred sumraka, njegove su se suve i u stenu urasle grane pružale pravo prema njoj. U steni su bile uklesane uspravane kamene glave, koje su nekad davno izbacivale vodu.

Provukla se kroz korenje i krenula prema duplji. Rukama je tražila put po mraku, pri čemu je raskrvarila prste na ostacima hiljadugodišnje kore osušenog drveta.

– Nazad! – siktao je glas.

Osetila je kako joj duga kosa zapinje za vrhove osušениh grana i petlja se o koru. Svaki ju je odmak od progonitelja strahovito čupao, ali se nije obazirala na bol. Svejedno je krupnim koracima grabila napred. Odjednom, osetila je snažno povlačenje – njena jarkoplava haljina zaplela se u suhu koru i šiljasto granje, taman na početku tesnog prolaza tako da je morala načas da stane. U telu joj je navirao napad panike. Zgrabila je ivicu haljine i krenula da ga čupa. Osetila je kako pucaju šavovi, ali se tkanina i dalje držala za drvo. Iza nje, buka se približavala sve više. Poslednjim je naporom procedila uzvik iz sebe i divlje pocepala ivicu haljine, pritom se oslobodivši iz te šumske zamke. Jurnula je dalje nastojeći da poveća razmak između sebe i onih koji su je lovili.

Put je sada postao toliko uzan da se jedva probijala. Znala je da se bliži kraj. I baš kad joj se činilo da se glasovi približavaju, zažmurila je i bacila se u mrak ispred sebe. Iza nje se prolaz zatvorio potmulim treskom, uspevši da zadrži samo onaj mali komad plave tkanine koji joj je skoro došao glave.

Ekipa

– Glupane, prvo skini masku! – uzviknula je gomila čudovišta dok je vukodlak stajao tačno iznad torte.

– Šugava jeftina guma – žalio se krakati slavljenik i skinuo masku vukodlaka s lica. – Ne mogu da dišem normalno!

– Može li to još danas? – reklo je vampirasto biće s plastičnim očnjacima. – Dok ti ugasiš svećice, torta će da ugnjili!

– Iš, krvopijo! – odgovorio je krakati dečak i jednim dahom ugasio svećice sa slavljeničke torte.

Prostorijom se prolomio aplauz. – Juuu-huuu!

Oko stola su sedeli Drakula, koji je već balavio nad tortom, dve veštice, jedan zombi i jedan ubojiti robot iz budućnosti u vrlo spretno složenim kutijama obloženim aluminijumskom folijom za pečenje.

– Da-nas nam je di-van... – počela je da peva jedna veštica, ali je vukodlak, odnosno dečak kog su svi zvali Mrklja, samo odrešito rekao: – Da ti nije ni palo na pamet!

– Baš si komplikovan – rekla je veštica sa živahnom, kovrdžavom kosom i sjajnim očima. – Kod tebe sve naopako!

– Ako nešto ne podnosim – odvratio je dečak – to su rođendanske pesmice. Ogavne su. Mislim da bi se Betoven okretao u grobu.

– Zašto bi se Betoven okretao? – upitao je ubojiti robot iz budućnosti, pravog imena Otis. – Zar je Betoven napisao tu pesmicu?

– Dobro, šta ti znaš o Betovenu? – odvratio je Mrklja. – Hajde, šta znaš?

Umesto njega, javila se druga veštica s veštačkim nosom, ali pravim naočarama. – Betoven je bio veliki kompozitor. Komponovao je mnogo toga i zvali su ga muzičkim genijem. Nažalost, pred kraj života je ogleveo i...

– Dobro, pa zar svakom loncu moraš da budeš dno? – rekao je Mrklja uvređeno. – Da hoću enciklopediju, kupio bih je, ne bih od tebe tražio da mi tu melješ!

– Kaže se poklopac, a ne dno.

– Evo je opet! – dečak je prevrnuo očima. – Opet se praviš pametna! Šta sam rekao?

– Pa kad lupaš gluposti! Kakve veze ima Betoven s rođendanskom pesmicom?

– To se i ja pitam! – odvratio je Mrklja. – Zato bi se i okretao u grobu!

– Ako je pred kraj života izgubio sluh, onda se sigurno ne bi okretao jer ne bi mogao da čuje kako pevamo – rekao je Drakula, odnosno dečak po imenu Florijan, koga su svi jednostavno zvali Zubo.

Ekipa se nasmejala. Mrklja nije. Mrklji su glupe fore jednostavno bile glupe.

– Da neko čuje naše razgovore – dodao je zombi iza čije je maske bio Boris – sve bi nas poslao na duže lečenje.

Svi su se složili s Borisovom primedbom. Jedno je biti dete, ali čovek ponekad baš treba da pazi šta priča. Tu je uleteo i Zubo sa svojom pričom. Dečak je naime čuo kako, nekad davno, od prevelikog glupiranja jedno dete nije moglo da odraste, pa je imalo ogromne probleme u životu. Navodno ga nikad nisu shvatali ozbiljno, pa je moralo da ostane u školi ceo život. I još gore, da živi s mamom i tatom u tridesetim. Zabrinuto je podelio tu svoju priču s ostalima. Svi su se zamislili.

– To baš nema smisla – rekla je veštica s naočarima, to jest, Zara. – Takve stvari jednostavno nisu naučno dokazane.

Ipak su se malo uozbiljili, za svaki slučaj. Nikad se ne zna.

U tom času je u sobu uletela Mrkljina sestra Tamara, odevena kao vila sa šarenim krilcima, koja su živahno lepršala za devojčicom.

– Ja sam htela da du-vam! – vrisnula je petogodišnjakinja. – Ma-ma! Mrklja je sam oduvao sve-sve-ćice! Ma-ma!

– Iš! – uzvratilo je njen brat besno. – Oktopode drečavi, teraj se odavde! MENI je rođendan!

– Daaaaj meee-ni – bila je uporna Tamara, topotajući malim nogama o pod.

– Tata! Nosi krpelja napolje! – uzviknuo je Mrklja. – Opet nas gnjavi! – Okrenuo se ka sestri: – Goni se!

Tata je došao iz kuhinje i uzeo ćerku za ruku. – Ima u kuhinji kolača, pa ćeš tamo da duvaš svećice.

– Al' to ni-je tor-tor-ta – šmrcala je mala. – Ja biiiiih ve-he-he-liku tor-tu!

– Ajde, dođi – jedva je tata nagovorio Tamaru – imamo svećice i za tebe.

– Odstrani *to* odavde! – nadovezao se Mrklja.

– Tvoja sestra nije *to*. Lepo joj se obraćaj! – rekao je tata prekorno, a zatim se okrenuo maloju: – Ajmo, Tamice, on se šali. Oni su veliki, a ti uskoro imaš svoj rođendan.

Kad je tata izašao iz prostorije vodeći uplakanu Tamaru za ruku, Mrklja je napravio zgroženu facu. – Treba da vidite *te* rođendane. Gomila poremećenih parazita na jednom mestu. Krešte i urlaju. Roze baloni. Filmovi s princezama koje plešu i pevaju. Dečje bale posvuda. Noćna mora. Tu pomaže jedino hitna evakuacija. S planetete, po mogućnosti.

– Malo jeste naporna – rekla je veštica s neposlušnom kovrdžavom kosom – ali valjda nismo ni mi bili bolji u njenim godinama!

– Malo...? Malo je naporna? Šta je s tobom, Inka? Naporna je kao guzni svrab od preraslih gaća! Eto, toliko je naporna. I više!

– Joj, dosta! – rekla je Zara. – Promenimo temu! Ipak ti je danas rođendan! I moramo da požurimo! Uskoro će glavna povorka!

Osim Mrkljinog rođendana, deca su planirala da idu na gradsku karnevalsku povorku. Činilo im se da je to vrlo zgodan događaj na kojem je valjalo da se pojave. Lako je odraslima koji organizuju razne zabave i proslave. Deca imaju pristup samo rođendanima i karnevalu, možda još ponekom zanimljivijem događaju. Ako predlože neku zabavu bez posebnog razloga, roditelji se odmah uplaše da će kuća da eksplodira. Neverovatno je kako ljudi, prilikom odrastanja, zapravo postanu nerazboriti.

– Čoveče, pa ti već imaš trinaest godina! – rekao je Otis zamišljeno. – Najstariji si posle Borisa!

– Nemoj o tome, molim te – uzdahnuo je Mrklja. – Lagano me hvata kriza.

Otis je morao da se složi da je reč o ozbiljnim godinama, budući da je trinaest godina skoro pola od neverovatnih trideset. A i njega je rođendan vrebao iza ugla za koji mesec.

– Tako je – dodao je Zubo turobno. – Tako ti je to u životu. Dvaput trepneš, i već te nema.

– Kad gledaš, i Boris će uskoro postati brat. Kako vreme leti!

– Baš ste svi poremećeni! – uskliknula je Zara. – Kakve to ima veze? Neće postati deda!

– Pusti ti to. Ovo su nam najbolje godine, a vidi!

– Šta da vidimo? – upitala je Inka, gurajući neposlušnu kovrdžavu kosu pod veliki crni veštičji šešir.

– Samo vidi gde smo. Nismo se makli s mesta!

– Al' ti možeš da drobiš gluposti! Tek smo deca! Kuda bismo to tačno trebalo da se maknemo? – upitala je Zara.

– To se i ja pitam – zamislio se Mrklja. – Zaista se pitam – ponovio je dramatično.

– Ako ćemo realno – nadovezao se Boris – mi smo za naše godine i previše toga doživeli.

– Poživčanim čim se setim – složila se Inka – bolje nemojmo o tome.

– Tako je – odvratio je Zubo. – Ajmo bolje da jedemo!

Tada je u prostoriju veselo uletela Mrkljina mama s nožem za tortu. – Jeste li uopšte gotovi s tim svećicama? Što ste se svi poredali kao Indijanci oko vatre? Navalite!

– To sam im baš sad ja rekao – rekao je Zubo susprežući bale. – Hranu ne valja bacati.

Umesto odgovora, Mrklja je naglo promenio raspoloženje. – Žderonimo! – viknuo je poput pravog Indijanca i bacio se na tortu.

– Moraš li da budeš takav neotesanac? – naljutila se njegova mama. – Lepo sedi kao čovek i čekaj svoj red!

Svako je pričekao da Mrkljina mama stavi komad torte na tanjir. Jedino je Zubo dobio više, zahvaljujući umiljatom pogledu kojeg joj je krišom uputio.

– Požurite više s tim jelom! – rekla je Zara. – Ako ću ostati do devet, onda bi već trebalo da izađemo.

– Je l' ti to krmburiš već u devet? Sto posto čekaš da ti tvoji čitaju za laku noć!

– Mrklja, ne budi glup! – odvrtila je Zara prezrivo. – Moram da počnem da učim biologiju, nakon prolećnih praznika popravljam ocenu iz kontrolnog.

– Dobila si četvorku.

– Pa šta? Trebalo je peticu.

– Poremećaj.

– Kakav poremećaj?

– Očigledno neki gadan. Popravljaš četvorku. Učiš sada, preko praznika. Mora da su to žešći kompleksi. Da ne kažem bolest. Jesi li ikad razmišljala o terapiji za mozak?

Zara je spustila naočare do vrha gumenog vešićjeg nosa i rekla: – Ivane... da ti danas nije rođendan, video bi ti svoje.

U ljutnji, Zara bi vrlo često izgovorila Mrkljino pravo ime.

– Red, jad i disciplina – odvratio je dečak i pokazao prstom na Zaru.

– Možemo li mi ikad negde da budemo a da se ne posvađamo? – Otis se dramatično uhvatio za pramen svoje crvene kose. – Badava nam zrele godine!

– Tako je! – nadovezala se Inka. – Ponašajmo se kako priliči našim godinama, kao Zara.

Zara je uputila zahvalan osmeh svojoj prijateljici. Pogled je uhvatio Mrklja, koji se odmah našao prozvanim da interveniše zbog ove iznenadne provale ženske solidarnosti.

– Naravno da ste našle da se međusobno branite. Ne bih vam bio u koži – rekao je Mrklja. – Samo biste se svađale i prepirale s nama ostalima. Babetine.

– Možeš misliti! Ti si totalno nezreo! Ti si babetina!

– Muškarci su možda nezreliji, ali žene čupaju noge skoro svaki dan.

– O čemu ti pričaš? – upitale su cure.

– Kao moja mama. Upisala se na depilates i ide svakog dana osim četvrtka. Rekla je matorom da je vreme da misli na sebe.

– Valjda misliš *pilates*, kretencino! – rekao je Otis zgroženo. – Sve si pogrešno shvatio!

– Pilates ili depilates – nadovezao se Mrklja – ne bih se s njom menjao.

Otis je Zubi uputio pogled s prevrnutim očima. Doduše, ovaj to nije ni primetio jer mu je nos već rovario po površini torte na njegovom tanjiru.

– Izgledaš kao vepar kad jedeš – rekao je Otis Zubi, ali se ovaj nije obazirao na to. Doduše, nije poznato koliko bi ovo moglo biti uvreda jer čak ni Otis nije bio siguran kako jedu veprovi. Zaista je teško uvrediti nekog na temelju pretpostavki. S druge strane, vrlo je moguće da bi se i neki vepar mogao uvrediti ako bi mu neko rekao da jede kao Zubo.